

Глава XXXVII

В тази нощ, в царския палат на Трапезица, някакво смътно, тревожно чувство накара княз Иоан да отвори очи и да скочи седнал на локъто си. Той се огледа замаян наоколо си. Струваше му се, че все още сънува. Някой го бе извикал. Съвсем ясно той бе чул гласа на чичо си. Отчаян, стрешен:

— Иоане, Иоане!...

Момъкът погледнѣ горещото си чело. Тъмно безпокойство сви сърцето му. Какво ли означаваше този сън? Какво ли ставаше там долу, при Солун?

Той си легна, зави се и затвори очи. Но не можа да заспи вече. Хиляди съмнения горяха мсълка му. Защо Добромир беше така таинствено изчезнал? Какво се бе случило? Кога щеше да се върне? А толкова отдавна не бе идвал наоходник от Солун...

В това време Радул съкращаваше пътя си с един завоѣ край Беласица, за да изпревари бегачите на Манастир. Конниците му летяха като бързокрили птици. Ни умора, ни глад можеше да ги спре. През където минеха за кратка почивка, тълпи развълнуван народ ги заграждаше и разпитваше дали грозната вест е върна. Мнозина се присъединяваха към Радуловата дружина и с гневни закани потегляха към Търново.

Пристигнаха в столицата през една тъмна, облачна нощ. Още от далече те разбраха, че е станало нещо. Пред градските порти се мъркаха засуетени стражи. Огньовете на бойниците бяха изгасени. Никой не питаше кой иде и где отива. Радул каза на конницата си да го чака юд Боярския рът и изтича като мълния с коня си към Трапезица. Копитата изкънтяха по Владишкия мост. С наведена глава до врата на сребристия си жребец, Радул изкачи на един дъх стръмната пътека и спря пред високата кула на Иоановия замък. Сърцето му биеше като лудо. Той скочи на земята и заблъска портите.

— Тук ли е князът? — извика изтръпнал Радул.

— Тук! — отвърна някой от бойниците. — Кой го дири?